

et

”Luk dine øjne, og se det for dig. Kan du det?”

Jeg nikker. Mine øjne er lukkede.

”Forestil dig den lige foran dig. *Se* dens overflade, dens form, dens farve ... er du med?”

Jeg smiler, holder billedet fast i mit hoved.

”Okay. Og så rækker du ud og *rører* ved den. *Føler* dens overflade med dine fingerspidser, *mærker* dens vægt i dine håndflader ... og så sætter du det hele sammen med alle dine sanser ... synet, følelsen, duften, smagen ... kan du smage den?”

Jeg bider mig i læben og undertrykker et fnis.

”Perfekt. Og nu forbinder du alt det med din *oplevelse* af den. *Tro* på, at den eksisterer lige foran dig. Føl den, se den, rør den, smag den, accepter den, *manifest* den!” siger han.

Så det gør jeg. Jeg gør alt det, han lige har sagt. Og da jeg hører ham stønne, åbner jeg øjnene for selv at kigge efter.

”Ever.” Han ryster på hovedet. ”Det var en *appelsin*, du skulle forestille dig. Det der *ligner* jo ikke engang.”

”Niks. Han er ikke spor frugtagtig.” Jeg griner og smiler til den ene og den anden Damen. Den kopi, jeg lige har fremmanet foran mig, og kød og blod-versionen ved siden af mig.

De er begge to lige høje, mørke og så ufattelig flotte, at det næsten ikke er til at tro.

”Hvad skal jeg dog stille op med dig?” spørger den ægte Damen og prøver at se vred ud, hvilket mislykkes totalt. Hans øjne afslører ham altid. De viser aldrig andet end kærlighed.

”Hmm ...” Mit blik flakker mellem mine to kærester – den ægte og den fremtryllede. ”Jeg synes bare, du skal kysse mig. Og hvis du ikke har tid til det, så får jeg bare ham til at vikariere. Det har han sikkert ikke noget imod,” siger jeg og smiler til den manifesterede Damen, som smiler tilbage, selv om han allerede er ved at blive lidt ulden i kanten og næppe har mange sekunder tilbage.

Men den ægte Damen smiler ikke. Han ryster bare på hovedet og siger: ”Du bliver altså nødt til at tage det her alvorligt, Ever. Der er *så* meget, jeg skal have lært dig.”

”Haster det virkelig så meget?” Jeg ryster hovedpuden og klapper på sengen ved siden af mig i håb om, at han vil forlade mit skrivebord og lægge sig ved siden af mig. ”Jeg troede, vi havde *oceaner* af tid.”

Jeg smiler til ham, og da han smiler tilbage, kan jeg mærke varmen brede sig i min krop, og jeg bliver helt stakåndet. Vil jeg nogen sinde kunne vænne mig til hans fuldstændig forbløffende skønhed – hans glatte, olivenfarvede hud, hans blanke, mørke hår, hans perfekte ansigt og den slanke, vel-skabte krop? Han er den perfekte mørke yin til min lyshudede, blonde yang.

”Jeg er sikker på, at du vil opdage, at jeg er en meget lærenem elev,” siger jeg og ser ind i hans øjne – to mørke, bundløse brønde.

”Du er umættelig,” hvisker han med en hovedrysten og lægger sig ved min side, lige så tiltrukket af mig, som jeg er af ham.

”Jeg prøver bare på at indhente den tid, vi har spildt,” mumler jeg. Jeg længes altid efter de korte stunder sammen, hvor det kun er ham og mig, og jeg ikke skal dele ham med nogen som helst. Og det gør mig ikke mindre grådig, at jeg ved, vi har hele evigheden foran os.

Han læner sig ind over mig for at give mig et kys, har glemt enhver tanke om manifestering, clairvoyance og tankelæsning. Hele udvalget af parapsykologi er lagt til side til fordel for noget meget mere umiddelbart og nærværende. Han skubber mig tilbage i puderne og dækker min krop med sin, og vi snor os sammen som slyngplanter, der længes efter solen.

Hans fingre sniger sig ind under min bluse, glider hen over min mave, til de når min bh. Jeg lukker øjnene og hvisker: ”Jeg elsker dig.” Ord, jeg engang holdt for mig selv. Men siden jeg sagde dem første gang, kan jeg næsten ikke sige andet.

Han stønner svagt, da han hægter bh'en op, let og ube-sværet, helt uden pinlig fumlen.

Alt, hvad han foretager sig, er så elegant, så perfekt ... måske lidt for perfekt.

”Er der noget galt?” spørger han, da jeg skubber ham væk. Hans vejrtrækning er lidt hurtigere end normalt, da hans blik fanger mit, og huden omkring hans øjne er stram og glat, som jeg efterhånden har set det nogle gange før.

”Der er ikke noget galt,” siger jeg, mens jeg sætter mig op og retter på blusen, glad for, at jeg har fået lært at skjule mine tanker, for ellers ville jeg ikke kunne lyve for ham.

Han sukker dybt og rejser sig, så jeg må undvære hans kildrende berøring og varmen i hans blik, mens han vandrer op og ned ad gulvet. Og da han omsider stopper op og vender sig mod mig, presser jeg læberne sammen og ved godt,

hvad der er på vej. Det er ikke første gang, vi har været her.

”Ever, jeg er ikke ude på at presse dig til noget, du ikke har lyst til. Det er jeg virkelig ikke.” Hans ansigt evner ikke at skjule hans bekymring. ”Men før eller siden er du altså nødt til at komme over det dér og indstille dig på, at jeg er den, jeg er. Jeg kan manifestere alt, hvad du vil have, sende telepatiske budskaber og billeder, når vi ikke er sammen, og transportere dig til Sommerland med sekunders varsel. Men der er én ting, jeg ikke kan, og det er at lave om på fortiden. Den er, som den *er*.”

Jeg ser ned i gulvet, føler mig lille og hjælpeløs, og jeg skammer mig noget så forfærdeligt. Ønsker bare, at jeg kunne skjule min jalousi og min usikkerhed, og ærgrer mig over, at det skal fylde så meget.

For der findes ikke noget psykisk skjold, jeg kan sætte op, som han ikke kan se lige igennem. Han har haft seks hundrede år til at studere menneskelig adfærd (*min* adfærd), mens jeg har haft seksten.

”Bare ... bare giv mig lidt mere tid til at vænne mig til det,” siger jeg og piller en løs tråd af mit hovedpudebetræk. ”Jeg har jo kun haft et par uger, ikke?”

Ja, tænk engang, det er mindre end tre uger siden, at jeg slog hans ekskone ihjel, fortalte ham, at jeg elskede ham og beseglede min udødelige skæbne.

Han ser på mig, hans læber er stramme, der er tvivl i hans øjne. Og selv om der kun er halvanden meter imellem os, er der så meget usikkerhed og anspændthed, der holder os fra hinanden, at det føles som et helt ocean.

”Ja, jeg taler naturligvis om *dette* liv,” siger jeg, lidt hektisk, i et forsøg på at udfylde tomrummet imellem os og få løftet stemningen lidt. ”Og eftersom jeg ikke kan huske de andre, så er det det eneste, jeg har. Jeg har bare brug for

lidt mere *tid*, okay?” Jeg smiler nervøst, og mærker usikkerheden i mine alt for bløde læber. Jeg drager et lettelsens suk, da han sætter sig ved siden af mig, lægger to fingre på min pande og prøver på at finde stedet, hvor mit ar engang var.

”Det er i hvert fald én ting, vi aldrig løber tør for,” sukker han. Hans fingre følger mit ansigts konturer ned langs min kæbe, og han læner sig frem for at kysse mig. Hans læber rører min pande, min næse, min mund.

Og lige da jeg tror, han skal til at kysse mig igen, så giver han min hånd et klem og rejser sig. Han styrer direkte mod døren. Og han efterlader en rød tulipan.

to

Selv om Damen kan mærke lige nøjagtig det øjeblik, min tante Sabine drejer om hjørnet og begynder at nærme sig vores indkørsel, så var det ikke derfor, han tog af sted.

Han tog af sted på grund af mig.

Af den simple grund at han har været efter mig i hundreder af år, eftersøgt og opsporet mig i hver eneste af mine inkarnationer, bare for at vi kunne være sammen igen.

Men vi har aldrig rigtig *været sammen*. Vi har aldrig *gjort det*.

For åbenbart har det altid været sådan, at hver gang vi skulle til at tage lige netop *det* skridt og *fuldbyrde vores kærlighed*, som der står i romanerne, så er hans ekskone Drina dukket op og har slået mig ihjel.

Men nu da *jeg* har slået *hende* ihjel, gjort det af med hende med et svagt, men velplaceret slag mod hendes noget flossede hjerte-chakra, er der ikke længere noget, der hindrer os i gøre det.

Ikke andet end mig.

For selv om jeg elsker Damen med krop og sjæl og er helt og aldeles indstillet på at tage det næste skridt

– så kan jeg bare ikke lade være med at tænke på de sidste seks hundrede år.

Og på den måde, han valgte at bruge dem. (Særlig aparte, ifølge ham selv.)

Og hvem han valgte at bruge dem sammen med. (Ud over sin ekskone har han hentydet til mange andre.)

Og hvor nødt jeg end vil indrømme det, så får det mig til at føle mig lidt usikker.

Okay, lad os sige meget usikker.

Jeg mener, den sørgeligt korte liste over fyre, jeg har kysset, kan overhovedet ikke sammenlignes med det antal erobringer, han har kunnet nå på seks hundrede år.

Og selv om jeg ved, det er tåbeligt, selv om jeg ved, at Damen har elsket mig i hundreder af år, så er det bare ikke altid, at ens hjerte hører efter, hvad ens fornuft siger.

Og i mit tilfælde er de dårligt nok på talefod.

Men så alligevel, når Damen dukker op for at give mig min lektion, så lykkes det mig altid at forvandle lektionen til en temmelig hed omgang kæleri, som hver gang begynder med, at jeg tænker: Nu sker det! Denne gang skal det nok lykkes!

Og hver gang ender det med, at jeg skubber ham fra mig, som om jeg er en forkælet tøs, der ikke gider finde ud af, hvad hun vil.

Og sandt at sige er det jo, præcis som han sagde. Han kan ikke ændre sin fortid. Den er, som den er. Sket er sket, og gjort er gjort. Virkeligheden kan man ikke spole tilbage.

Den eneste vej, man kan bevæge sig, er fremad.

Og det er præcis det, jeg bliver nødt til at gøre.

Tage det store spring fremad, uden at tøve og uden at se mig tilbage.

Glemme fortiden og møde fremtiden med åbne arme.
Det er bare lettere sagt end gjort.

”Ever?”

Sabine er på vej op ad trappen, mens jeg styrter forvirret rundt og prøver på at få mit værelse til at se velordnet ud, inden jeg sætter mig ved skrivebordet og forsøger at se ud, som om jeg er travlt optaget af et eller andet.

Hun stikker hovedet indenfor. ”Er du stadig oppe?” Og selv om hendes spadseredragt er lidt krøllet, hendes hår glansløst og hendes øjne en smule rødmandede og trætte, så stråler hendes aura stadig i en nydelig grøn nuance.

”Jeg skulle lige lave mine lektier færdige,” siger jeg og skubber min laptop fra mig, som om jeg lige har brugt den.

”Har du spist?” Hun læner sig mod dørkarmen, hendes øjne er blevet smalle og mistroiske, og hendes aura strækker sig imod mig. En bærbar løgnedetektor, som hun altid har med sig uden selv at vide det.

”Selvfølgelig,” svarer jeg. Jeg nikker og smiler og gør, hvad jeg kan, for at se oprigtig ud, men mit ansigt føles helt forkert.

Jeg hader at være nødt til at lyve. Især over for hende. Sådan som hun har taget sig af mig, siden min familie døde. Efter alt, hvad hun har gjort for mig.

Der var jo ingen, der tvang hende til det.

Selv om hun var min eneste levende slægtning, kunne hun jo have sagt nej tak. Og der har helt sikkert været masser af gange, hvor hun ville ønske, at hun havde gjort det. Hendes liv må have været meget mere enkelt, inden jeg dukkede op.

”Jeg mente ud over din røde sodavand,” siger hun og nikker mod flasken på mit skrivebord med den glitrende,

røde væske. Den har en bitter smag, som jeg hader mindre og mindre. Hvilket er ret heldigt, eftersom det åbenbart er meningen, at jeg skal drikke den i al evighed. Det er ikke, fordi jeg ikke *kan* spise rigtig mad, jeg har bare ikke lyst til det længere. Min røde udødelighedsdrik giver mig al den næring, jeg har brug for. Og uanset hvor meget eller hvor lidt jeg drikker af den, får den mig altid til at føle mig mæt.

Men jeg ved godt, hvad hun tænker. Og det er ikke, fordi jeg kan læse alle hendes tanker, men fordi jeg selv tænkte det samme om Damen. Jeg blev irriteret over, at han bare skubbede rundt med sin mad og nøjedes med at *lade, som om* han spiste. Indtil han fortalte mig sin hemmelighed, selvfølgelig.

”Jeg, øh, fik mig lige en mellemmad tidligere,” siger jeg til sidst, mens jeg prøver på ikke at bide mig i læben, ikke at kigge den anden vej, ikke at vride mig i stolen. For jeg er bare så nem at gennemskue. ”Sammen med Miles og Haven,” tilføjer jeg, i håb om at det vil forklare manglen på snavsede tallerkner, selv om jeg godt ved, at det ikke er smart at komme med for mange detaljer, når man lyver. Og det bliver selvfølgelig ikke nemmere af, at Sabine er sagfører og ekspert i at krydsforhøre kriminelle og finde de svage punkter i deres forklaringer. Men det skal siges til hendes fordel, at hun plejer at gemme det talent til retssalen. I privatlivet foretrækker hun at stole på sine omgivelser,

Bare ikke i dag. I dag hopper hun ikke på noget som helst. I dag ser hun bare på mig og siger: ”Jeg er altså ved at blive lidt bekymret for dig.”

Jeg vender rundt og ser direkte på hende, prøver at se ud, som om jeg er villig til at tale åbent med hende om hvad som helst, selv om jeg i virkeligheden er dybt rystet.

”Jeg har det da fint,” siger jeg, mens jeg nikker og smiler

overbevisende ... *forhåbentlig* overbevisende. ”Jeg får gode karakterer, kommer godt ud af det med mine venner, Damen og jeg el...”

Jeg stopper op, da det går op for mig, at jeg faktisk ikke har fortalt Sabine ret meget om mit forhold til Damen, at det faktisk er noget, jeg har holdt for mig selv. Og nu da jeg er begyndt, ved jeg ikke rigtig, hvordan jeg skal fortsætte.

Fordi at kalde os for kærester vil lyde alt for dagligdags og utilstrækkeligt, når man tager vores fortid, nutid og fremtid i betragtning. Med den fælles historie, vi har, er vi meget mere og alt muligt andet end bare kærester. Men på den anden side har jeg ikke tænkt mig at erklære, at vi er partnere i evigheden eller sjælevenner. Det ville bare lyde *så* klamt. Og sandt at sige vil jeg allerhelst være fri for overhovedet at definere vores forhold. Som tingene er lige nu, er jeg mere end rigeligt forvirret. Og hvad skulle jeg også fortælle hende? At vi har elsket hinanden i århundreder, men endnu ikke har gjort *det*.

”Nå ja, Damen og jeg, vi ... har det fint med hinanden.”

Jeg synker en gang, da det går op for mig, at jeg sagde *fint* i stedet for *pragfuldt*, hvilket måske var dagens første sandhed.

”Så han *har* altså været her.” Hun sætter sin brune læder taske fra sig på gulvet og ser på mig. Vi er begge to klar over, hvor let jeg faldt for hendes forhørsmetoder.

Jeg nikker, mens jeg indeni forbander mig selv, fordi jeg absolut ville mødes med ham her og ikke hjemme hos ham, som han foreslog.

”Jeg mente nok, jeg så hans bil fløjte forbi.” Hun flytter blikket til min mildest talt uredte seng med det krøllede lagen og de spredte puder, og jeg krymper mig, da hun vender blikket tilbage mod mig, ikke mindst fordi jeg godt kan mærke, hvad hun skal til at sige.

”Ever,” sukker hun. ”Jeg er ked af, at jeg ikke har tid til at være her noget mere, og at vi ikke kan tilbringe mere tid sammen, end vi gør. Jeg ved godt, at vi stadig ikke helt har fundet ud af, hvordan vi skal omgås hinanden, men du skal vide, at hvis der er noget, du trænger til at tale om, så kan du altid komme til mig.”

Jeg presser læberne sammen og nikker. Jeg ved godt, at der kommer mere, men håber, at hvis jeg forholder mig i ro, så vil det snart være overstået.

”For selv om du tror, jeg er for gammel til at forstå, hvad du går igennem lige nu, så kan jeg faktisk godt huske, hvordan det var at være i din alder. Hvor overvældende det kan føles at skulle leve op til fotomodeller og popstjerner og alle de andre, urealistiske billeder, man ser på tv.”

Jeg synker og undgår hendes blik. Og advarer mig selv om ikke at overreagere, ikke at gå i forsvarsposition, for jeg skal kun være glad for, at hun tror, at det er den slags problemer, jeg har. Det er meget bedre, end hvis hun begynder at nærme sig sandheden.

Lige siden jeg blev hjemsendt fra skolen, har Sabine holdt godt øje med mig. Og det blev lige en million gange værre, da hun kom hjem med en stak selvhjælpsbøger af typen *Hvordan man opdrager en teenager i disse svære tider* og *Din teenager og massemedierne (og hvordan du tackler det!)*. Hun gik straks i gang med at understrege de mest foruroligende tegn på pubertetsadfærd og granske mig for symptomer på dem.

”Men du skal vide, at du er en meget smuk pige – meget smukkere, end jeg var i din alder – og at du ender med at ødelægge dit helbred, hvis du sulter dig selv for at komme til at ligne alle de underernærede stjerner, som tilbringer halvdelen af deres tid på afvænningsklinikker. Det er et fuldstændig uopnåeligt og urimeligt mål.”

Hun ser skarpt på mig og håber virkelig, at hun trænger igennem til mig. ”Du skal vide, at du er aldeles perfekt, som du er, og det piner mig at se dig gå alt det her igennem. Og hvis det er Damen, det handler om, så kan jeg ikke sige andet end at ...”

”Jeg er ikke anorektiker.”

Hun ser på mig.

”Jeg lider ikke af bulimi. Jeg er ikke på en eller anden trendy slankekur, jeg prøver ikke på at krympe mig selv til størrelse nul, og jeg prøver ikke på at ligne Olsen-tvillingerne. Helt ærligt, Sabine, ser jeg ud, som om jeg bliver tyndere og tyndere?”

Jeg stiller mig, så hun har frit udsyn til mig og mine stramme jeans. For jeg føler bestemt ikke, at jeg bliver tyndere. Tværtimod. Jeg føler snarere, at jeg går og svulmer op.

Hun ser grundigt på mig. Og jeg mener *rigtig* grundigt. Fra toppen af mit hoved og ned til mine tæer, med en kort pause ved mine ankler, som jeg måtte opgive at skjule, da det viste sig, at mine yndlingsjeans var blevet for korte. Jeg måtte rulle dem op for ikke at se alt for utjekket ud.

”Jeg tænkte bare ...” Hun trækker på skuldrene og ved ikke rigtig, hvad hun skal sige, nu da hun har fået forelagt de uomstødelige beviser på, at jeg er *ikke skyldig*. ”Jamen jeg ser dig jo aldrig spise noget, og så går du altid og drikker af den der røde ...”

”Så du tænkte straks, at jeg havde taget springet direkte fra teenagealkoholiker til sultekunstner?”

Jeg ler, så hun ikke skal tro, at jeg er vred på hende. En smule irriteret, måske, men nok mere på mig selv end på hende. Jeg skulle virkelig have gjort mig mere umage med at skjule det. Skulle have *ladet, som om* jeg spiste.

”Du behøver ikke bekymre dig,” smiler jeg. ”Det lover

jeg dig. Og bare for en ordens skyld, så har jeg heller ingen planer om at indtage og/eller handle med stoffer, få mine bryster opereret større eller mindre, skære mig med barberblade, få intimpiercinger, eller hvad der ellers måtte være på denne uges liste over *De ti mest sindssyge ting, din teenager kan finde på*. Og bare for at du ved det, så har min forkærlighed for den røde drik intet at gøre med at blive tynd som en photoshoppet model eller leve op til Damens forventninger. Jeg kan bare godt lide den. Og jeg ved tilfældigvis, at Damen elsker mig, som jeg er, og ikke ønsker at lave om på ...”

Jeg stopper op, da det går op for mig, at jeg lige har taget hul på et nyt emne, som jeg egentlig ikke har lyst til at uddybe. Så inden Sabine kan få tid til at formulere de ord, der skramler rundt i hendes hoved, holder jeg en hånd op og siger: ”Nej, det var *ikke* det, jeg sagde. Damen og jeg, vi ...” *er kærester, danner par, er soulmates, forbundet for tid og evighed*. ”Okay, vi kommer sammen, er en slags kærester. Men vi går *ikke* i seng med hinanden.”

Endnu.

Hun ser på mig, og hun ser præcis lige så hærget og urolig ud, som jeg føler mig indeni. Ingen af os har lyst til at uddybe det her emne mere end højst nødvendigt. Forskellen er bare, at hun føler, det er hendes pligt.

”Ever, jeg prøvede ikke på at antyde ...” begynder hun. Men så ser hun på mig, og jeg ser på hende, og hun trækker på skuldrene og beslutter sig for at lade emnet falde, eftersom vi begge to ved, at det var lige nøjagtig dét, hun prøvede på at antyde.

Jeg ånder lettet op. Nu er det overstået, og jeg slap forholdsvis nemt om ved det. Og så er det lige, at hun siger:

”Nå, men eftersom du åbenbart holder af den unge mand, så er det vel på tide, at jeg får lært ham lidt bedre at kende.

Så lad os finde ud af, hvornår vi kan gå ud og spise sammen alle tre. Hvad siger du til engang her i weekenden?”

I weekenden? *Den her weekend?*

Jeg synker og ser på hende. Jeg er ikke i tvivl om, hvad hun er ude på. At slå to fluer med et måltid. Den perfekte lejlighed til at se mig nedsvælge en komplet middag, samtidig med at hun underkaster Damen et tredje gradsforhør.

”Jo, det lyder da fint, bortset fra, at vi skal i teatret og se Miles fredag aften.” Jeg kæmper for at holde min stemme rolig og selvsikker. ”Og så er der jo premierefest bagefter, og det kommer jo nok til at trække lidt ud ... så ...”

Hun nikker og ser på mig med et blik, der er så gennem-borende og vidende, at det får mig til at svede.

”Så det bliver nok lidt vanskeligt,” fuldender jeg sætningen. Og jeg ved, at det kun er en udsættelse, at der ikke er nogen vej udenom, men lige nu vil jeg bare have det udskudt så længe som muligt.

Jeg mener, jeg elsker Sabine, og jeg elsker Damen. Jeg tror bare ikke, at jeg vil elske dem sammen, især ikke når afhøringen går i gang.

Hun ser på mig et øjeblik, så nikker hun og begynder at gå. Og lige da jeg skal til at trække vejret frit igen, vender hun sig og siger over skulderen: ”Jamen så må det jo blive lørdag. Vil du ikke være sød at bede Damen om at være her klokken otte?”

tre

Jeg har sovet over mig, men ikke desto mindre lykkes det mig at komme ud ad døren og være hos Miles til tiden. Det er nok, fordi det går lidt hurtigere med at blive klar, nu da Riley ikke længere er der til at distrahere mig.

Jeg var ved at blive vanvittig af at se hende ligge og flyde på min seng iført et af sine fjollede Halloween-kostumer, mens hun gjorde nar ad mit tøj og forhørte mig om mit kærlighedsliv. Men lige siden jeg fik hende overtalt til at forlade denne verden og krydse broen til der, hvor vores forældre og Buttercup – vores hund – ventede på hende, har jeg ikke været i stand til at se hende.

Og det må jo nok betyde, at hun havde ret. De sjæle, jeg kan se, er dem, som er blevet tilbage, ikke dem, som er kommet over på den anden side.

Og som sædvanlig, når jeg kommer til at tænke på Riley, får jeg en klump i halsen og tårer i øjnene, og jeg spørger mig selv, om jeg nogen sinde vil vænne mig til tanken om, at hun er borte. Jeg mener, fuldstændig og uigenkaldeligt borte.

Jeg burde selvfølgelig efterhånden have lært så meget om det at miste, at jeg også skulle vide, at man aldrig helt holder op med at savne nogen – man lærer bare at arrangere